

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2024 r. na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie P. J. zażalenia oskarżonego

na zarządzenie Przewodniczącej II Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 27 lutego 2024 r., sygn. akt II Ka 469/22, o odmowie przyjęcia zażalenia na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 lutego 2024 r. o odmowie przyjęcia skargi oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r.,

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone zarządzenie i przekazać sprawę do dalszego postępowania Sądowi Okręgowemu w Siedlcach.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 1 lutego 2024 r. Zastępca Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach odmówiła przyjęcia skargi oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r., uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6 kwietnia 2022 r. i przekazującego sprawę temu sądowi do rozpoznania, albowiem została wniesiona po terminie.

Zażaleniem z dnia 19 lutego 2024 r. (data wpływu do Sądu 21 lutego 2024 r.) oskarżony P. J. zaskarżył to zarządzenie w całości wskazując, że zostało mu doręczone w dniu 10 lutego 2024 r. - i zarzucił, iż zostało wydane:

1/ z rażąco obrazą przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść - art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k. - wobec:

a/ naruszenia art. 94 § 1 pkt 4 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. poprzez niewskazanie w postanowieniu Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 sierpnia 2023 r. (sygn. akt II Ka 469/22) o nieuwzględnieniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi z 22 maja 2023 r. do Sądu Najwyższego na wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r., podstawy prawnej zawartego tam rozstrzygnięcia;

b/ naruszenia art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. poprzez rozpoznanie sprawy w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi z dnia 22 maja 2023 r. do Sądu Najwyższego na wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r. (sygn. akt II Ka 469/22) przez sędziego D. P., względem którego zachodziły uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności w sprawie, wobec złożonego w dniu 31 lipca 2023 r. wniosku o jego wyłączenie i wskazanych tam przyczyn;

c/ naruszenia art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. poprzez nierozpoznanie obiektywnie i skutecznie złożonego przez oskarżonego wniosku z 31 lipca 2023 r. o wyłączenie sędziego D. P. w sprawie o przywrócenie terminu do złożenia skargi z 22 maja 2023 r. do Sądu Najwyższego na wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r. (sygn. akt II Ka 469/22), złożonego w tym samym dniu i niedoręczenie oskarżonemu rozstrzygnięcia w przedmiocie tego wniosku przed wydaniem postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 1 sierpnia 2023 r. (sygn. akt II Ka 469/22) o nieuwzględnieniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi do Sądu Najwyższego;

d/ innego naruszenia prawa mającego wpływ na treść postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 1 sierpnia 2023 r. o nieuwzględnieniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi z 22 maja 2023 r. do Sądu Najwyższego na wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r., tj. art. 42a § 3 i § 5 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, poprzez niepoinformowanie oskarżonego o składzie rozpoznającym sprawę w przedmiocie wniosku z 31 lipca 2023 r. o wyłączenie sędziego D. P. od orzekania w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi do Sądu Najwyższego, pomimo dodatkowego wniosku

zawartego we wniosku o wyłączenie sędziego z 31.07.2023 r. i pozbawienie oskarżonego możliwości skorzystania z uprawnienia badania, o którym mowa w art. 42a § 3 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych;

e/ innego rażącego naruszenia prawa, mającego wpływ na treść postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 sierpnia 2023 r. o nieuwzględnieniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi z 22 maja 2023 r. do Sądu Najwyższego na wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r., tj. art. 41 § 1 k.p.k., poprzez niepoinformowanie oskarżonego o składzie rozpoznającym sprawę w przedmiocie wniosku z 31.07.2023 r. o wyłączenie sędziego D. P. od orzekania o przywrócenie terminu do złożenia skargi do Sądu Najwyższego, pomimo dodatkowego wniosku zawartego we wniosku o wyłączenie sędziego z 31.07.2023 r.;

e/ obrazy przepisu art. 126 § 1 k.p.k. polegającej na błędnej ocenie, iż mylne pouczenie strony przez Sąd o terminie wniesienia środka odwoławczego jakie miało miejsce (w pouczeniu z dnia 14.12.2022 r.), nie stanowi przyczyny niedotrzymania terminu zawitego niezależnej od strony (tutaj oskarżonego), podczas gdy błąd ten doprowadził do niezachowania wymaganego terminu zawitego i z tego powodu stanowił przyczynę niedotrzymania przez oskarżonego terminu zawitego niezależną od oskarżonego;

- co spowodowało bezzasadną odmowę przyjęcia skargi oskarżonego z dnia 22 maja 2023 r. do Sądu Najwyższego na wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r. oraz bezzasadną odmowę przyjęcia tej skargi w sytuacji, w której oskarżony złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia tej skargi w terminie 7 dni od daty ustania przeszkody, która została szczegółowo wskazana w tym wniosku oraz jednocześnie dopełnił czynności, która miała być w tym terminie wykonana, z tym, iż wobec niewezwania go przez Sąd Okręgowy w Siedlcach do uzupełnienia braków formalnych, nie uzupełnił jeszcze złożonej skargi w zakresie wymaganym w art. 526 § 2 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k.

2/ z obrazą przepisów postępowania, w sposób mający wpływ na treść zaskarżonego zarządzenia, tj. art. 42a § 3 i § 5 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, poprzez niepoinformowanie oskarżonego o składzie rozpoznającym sprawę w przedmiocie wydania zaskarżonego zarządzenia, skoro nie wydawał go

bezpośrednio Prezes Sądu Okręgowego w Siedlcach, przez co pozbawiono go skorzystania z uprawnienia badania, o którym mowa w art. 42a § 3 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, a także pozbawiono go uprawnienia do skorzystania ze złożenia wniosku o wyłączenie sędziego na podstawie art. 41 § 1 k.p.k., zwłaszcza jeżeli skarżone zarządzenie wydał Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach, który orzekał wcześniej w sprawie o sygnaturze II Ka 469/22, poprzez wydanie zarządzenia z dnia 14 sierpnia 2023 r. o odmowie przyjęcia zażalenia oskarżonego złożonego na podstawie art. 126 § 3 k.p.k. z dnia 10 sierpnia 2023 r. do Sądu Apelacyjnego w Lublinie na postanowienie Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 sierpnia 2023 r. w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do złożenia skargi z dnia 22 maja 2023 r. do Sądu Najwyższego na wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r.

3/ z obrazą przepisów postępowania, w sposób mający wpływ na treść zaskarżonego zarządzenia, tj. art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k., poprzez przyjęcie w zaskarżonym zarządzeniu, iż w/w skarga do Sądu Najwyższego z 22 maja 2023 r. nie spełniała wymogu, o którym mowa w art. 526 § 2 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k. pomimo zaniechania przez Sąd Okręgowy w Siedlcach trybu z art. 120 § 1 k.p.k.

4/ z błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego zarządzenia, który miał wpływ na jego treść, to jest:

a/ błędne ustalenie, że należało odmówić przyjęcia skargi z dnia 22 maja 2023 r. do Sądu Najwyższego na wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r., jako złożonej po terminie;

b/ błędne ustalenie, że należało odmówić przyjęcia skargi z dnia 22 maja 2023 r. do Sądu Najwyższego na wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r., jako złożonej po terminie, wobec postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 sierpnia 2023 r.;

c/ brak ustalenia, iż oskarżony nie ponosił winy za uchybienie rzeczywistemu terminowi do złożenia skargi z 22 maja 2023 r. do Sądu Najwyższego na wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r., albowiem doszło do tego wyłącznie z uwagi na błędne pouczenie go (w doręczeniu z dnia 14 grudnia

2022 r.) przez Sąd o przysługującym mu środku zaskarżenia, do którego to pouczenia nie zastosował się, a jak wynika z utrwalonego orzecznictwa w tym zakresie, wadliwe pouczenie oskarżonego o przysługującym mu prawie do wniesienia środka zaskarżenia stanowi niezawinioną przyczynę niedotrzymania terminu, a co za tym idzie, stanowi też dostateczną podstawę do jego przywrócenia;

d/ brak ustalenia, iż najwcześniej oskarżony mógł powziąć wiedzę o uchybieniu terminowi z art. 539b § 1 k.p.k. z chwilą, w której doręczono mu pismo Prezesa Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 2 maja 2023 r., znak RKW-053-22/23/K, w związku ze skargą z dnia 03.04.2023 r., tj. z dniem 13 maja 2023 r.

W konkluzji oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie skargi z dnia 22 maja 2023 r. na wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r., jako złożonej w terminie, a także reasumpcję postanowienia Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 sierpnia 2023 r. poprzez jego zmianę oraz uwzględnienie wniosku z dnia 22 maja 2023 r. o przywrócenie terminu do złożenia tej skargi, ewentualnie uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

W dniu 27 lutego 2024 r. Przewodnicząca II Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Siedlcach odmówiła zarządzeniem przyjęcia wniesionego zażalenia na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 lutego 2024 r. (błędnie oznaczonego datą „21 lutego 2024 r.”. Wskazała, że zgodnie z art. 460 k.p.k. zażalenie wnosi się w terminie 7 dni od daty ogłoszenia postanowienia, a jeżeli ustawa nakazuje doręczenie postanowienia – od daty jego doręczenia, co miało miejsce w tym przypadku. Skoro oskarżony otrzymał odpis zarządzenia w dniu 6 lutego 2024 r., to termin do wniesienia zażalenia winien być liczony od tej daty do dnia 13 lutego 2024 r. Zatem wniesienie zażalenia w dniu 19 lutego 2024 r. nastąpiło po upływie ustawowego terminu.

Na to zarządzenie oskarżony wniósł zażalenie do Sądu Najwyższego i zarzucił:

1/ rażące naruszenie przepisu art. 429 § 1 k.p.k. poprzez błąd w ustaleniu przedmiotu zaskarżenia zażaleniem z 19 lutego 2024 r. poprzez przyjęcie, iż

dotyczyło ono zarządzenia Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 21 lutego 2024 r., pomimo, iż data ta jest późniejsza od dnia sporządzenia i złożenia (nadania) tego zażalenia, a faktyczna data tego zarządzenia to 1 lutego 2024 r.;

2/ rażąco obrazę przepisów postępowania - art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 460 k.p.k. oraz art. 130 k.p.k. i art. 132 § 1 k.p.k. - mającą wpływ na jego treść poprzez:

a/ przyjęcie, iż zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 lutego 2024 r. (oznaczone datą 21 lutego 2024 r. w skarżonym zarządzeniu) w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r. uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6 kwietnia 2022 r. i przekazującego sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania, zostało przez oskarżonego odebrane w dniu 6 lutego 2024 r., co nie miało miejsca, gdyż zarządzenie to odebrał w dniu 10 lutego 2024 r. w Filii Urzędu Pocztowego S. w B., ul. [...];

b/ przyjęcie, iż odbiór (otrzymanie) odpisu zarządzenia Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 lutego 2024 r. (oznaczonego datą 21 lutego 2024 r. w skarżonym zarządzeniu) w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi złożonej przez oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r. uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6 kwietnia 2022 r. i przekazującego sprawę temu sądowi do rozpoznania, został przez niego pokwitowany w dniu 6 lutego 2024 r., co nie miało miejsca i mija się w sposób oczywisty z prawdą, chociażby wobec treści dokumentu elektronicznego pokwitowania odbioru (karta 681);

c/ przyjęcie, iż zażalenie z 19 lutego 2024 r. na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 lutego 2024 r. w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi złożonej przez oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r. uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6 kwietnia 2022 r., zostało złożone po upływie ustawowego terminu, co nie zachodzi w sprawie, gdyż zażalenie to zostało złożone z zachowaniem ustawowego terminu;

d/ zaniechanie przez Sąd wyjaśnienia w przedmiocie ustalenia, czy i kiedy przesyłka pocztowa zawierająca odpis zarządzenia Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 lutego 2024 r. (oznaczonego w skarżonym zarządzeniu datą 21 lutego 2024 r.) w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi złożonej przez oskarżonego od w/w wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach została mu doręczona, zwłaszcza wobec oczywistych niejasności wynikających z dokumentu elektronicznego potwierdzenia odbioru przesyłki nr nadania [...] zawierającej odpis w/w zarządzenia, chociażby w trybie reklamacji pocztowej, co było obowiązkiem Sądu,

- co spowodowało całkowicie bezzasadną odmowę przyjęcia zażalenia z dnia 19 lutego 2024 r. na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 lutego 2024 r. w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi złożonej przez oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r. uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6 kwietnia 2022 r. i przekazującego sprawę temu sądowi do rozpoznania;

3/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego zarządzenia, który miał wpływ na jego treść, tj.:

a/ błędne ustalenie, że należało odmówić w/w zażalenia z 19 lutego 2024 r., jako złożonego z naruszeniem ustawowego terminu;

b/ błędne ustalenie, że w dniu 6 lutego 2024 r. oskarżony odebrał (otrzymał) odpis zarządzenia Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 lutego 2024 r. (oznaczonego w skarżonym zarządzeniu datą 21 lutego 2024 r.) w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi złożonej przez oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r. uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6 kwietnia 2022 r. i przekazującego sprawę temu sądowi do rozpoznania;

c/ błędne ustalenie, że w dniu 6 lutego 2024 r. pokwitował on odbiór odpisu zarządzenia Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 lutego 2024 r. (oznaczonego w skarżonym zarządzeniu datą 21 lutego 2024 r.) w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi złożonej przez oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r.

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6 kwietnia 2022 r. i przekazującego sprawę temu sądowi do rozpoznania.

Skarżący dodatkowo wniósł o wystąpienie przez Sąd Okręgowy w Siedlcach:

- z reklamacją do Poczty Polskiej SA, jako nadawcy przesyłki o numerze nadania [...] zawierającej odpis w/w zarządzenia Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 lutego 2024 r., celem ustalenia, kiedy nastąpił przez niego odbiór (doręczenie) tej przesyłki pokwitowane jego podpisem, w jakim miejscu ją odebrał oraz wyjaśnienie na jakiej podstawie i w jakich okolicznościach nastąpiło wytworzenie dokumentu Elektronicznego pokwitowania odbioru z dnia (data odbioru) 06.02.2024 r. z podpisem jako osoby uprawnionej do odbioru tej przesyłki przez osobę o danych: J. W. (karta nr 681) oraz dlaczego nie przekazano do Sądu elektronicznego pokwitowania odbioru z jego podpisem jako osoby odbierającej tę przesyłkę w dniu 10 lutego 2024 r. (jeżeli faktycznie nie przekazano tego do Sądu);

- z wnioskiem do Poczty Polskiej SA o zabezpieczenie zapisu monitoringu z pomieszczenia Filii Urzędu Pocztowego S. w B. ul. [...] z dnia 10 lutego 2024 r. z przedziału czasowego godzin 9:15-9:45 celem ustalenia, iż w tym przedziale czasowym ok. godziny 9:27 (wg systemu Poczty Polskiej e-monitoring) oskarżony odebrał osobiście przesyłkę, o której mowa w pkt 1).

W konkluzji oskarżony wniósł o uchylenie zarządzenia i przekazanie sprawy Prezesowi Sądu Okręgowego w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skarżącego zasługiwało na uwzględnienie.

Z akt sprawy wynika, że w dniu 25 maja 2023 r. do Sądu Okręgowego w Siedlcach wpłynęła sporządzona osobiście przez oskarżonego P. J. skarga do Sądu Najwyższego od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r., sygn. akt II Ka 469/22, uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 30/21 - i przekazującego sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Wraz ze skargą złożono wniosek o przywrócenie terminu do jej złożenia (k. 493 – 500). Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach nie uwzględnił wniosku P. J. o przywrócenie terminu do złożenia skargi. Sąd zaznaczył, że wyrok Sądu

Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r. został oskarżonemu doręczony wraz z pisemnym uzasadnieniem w dniu 20 grudnia 2022 r. i od tego dnia rozpoczął bieg siedmiodniowy termin do wniesienia skargi, określony w art. 539b § 1 k.p.k.

Powyżej wymienionym zarządzeniem z dnia 1 lutego 2024 r. odmówiono przyjęcia osobistej skargi oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 18 listopada 2022 r., z powodu złożenia jej po terminie. Zarządzenie to zostało doręczone w dniu 6 lutego 2024 r. osobie podpisującej się jako „J. W.” (k. 681). W tym samym dniu odpis zarządzenia otrzymał obrońca oskarżonego adw. H. S..

Przypomnieć należy, że wcześniej oskarżony ubiegał się o przywrócenie terminu do złożenia skargi. Zastępca Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach na skutek zażalenia P. J. na postanowienie Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 1 sierpnia 2023 r. w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do złożenia skargi na wyrok sądu odwoławczego o sygn. akt II Ka 469/22, na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k., odmówił przyjęcia zażalenia jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Na to zarządzenie zażalenie wniósł P. J., a Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 28 listopada 2023 r., sygn. akt II KZ 61/23, utrzymał je w mocy.

W rozpoznawanym obecnie zażaleniu oskarżony zarzucił, że w dniu 6 lutego 2024 r. nie odebrał osobiście odpisu zarządzenia z dnia 1 lutego 2024 r. Zastępcy Przewodniczącej II Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Siedlcach (k. 681), a miał to uczynić dopiero w dniu 10 lutego 2024 r. W takiej sytuacji zachował ustawowy termin do wniesienia przedmiotowej skargi. Dowodząc tego faktu powołał się na pismo z dnia 5 kwietnia 2024 r. skierowane do niego przez Poczta Polska (k. 15 akt SN) oraz na wynik systemu „Śledzenia przesyłek” (k. 5-6).

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony uprawdopodobnił w wysokim stopniu fakt otrzymania przesyłki dopiero w dniu 10 lutego 2024 r., a w takiej sytuacji termin do złożenia zażalenia na zarządzenie z dnia 1 lutego 2024 r. upływał dopiero w dniu 19 lutego 2024 r. Jeśli tak, to zachował ustawowy termin do wniesienia środka odwoławczego. Mając na uwadze te okoliczności, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Siedlcach do

dalszego postępowania, w trakcie którego Sąd odwoławczy ostatecznie wyjaśni, kiedy rzeczywiście omawiane zarządzenie zostało doręczone P. J. W zależności od tych ustaleń podejmie dalsze czynności do nich adekwatne.

Jest też faktem, iż zarządzenie z dnia 27 lutego 2024 r. Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach o odmowie przyjęcia zażalenia oskarżonego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach, nieprawidłowo wskazuje jako datę tego zarządzenia dzień 21 lutego 2024 r. zamiast 1 lutego 2024 r. (k. 678, 689). Ta pomyłka jednak nie miała żadnego wpływu na tok postępowania, w szczególności na sposób obliczania terminów. Nie ulega natomiast wątpliwości, że winna być dostrzeżona przez Sąd i sprostowana w trybie art. 105 k.p.k.

Krytycznie natomiast należy zauważyć, że niniejsza sprawa jest przykładem odmiennego uzyskania przez ustawodawcę celu od tego, jaki przyświecał wprowadzeniu do Kodeksu postępowania karnego nowego rozwiązania w postaci „Skargi na wyrok sądu odwoławczego”, (Rozdział 55a, art. 539a k.p.k. – art. 539f k.p.k.). W założeniu ustawodawcy, rozwiązanie takie miało być „przydatne przede wszystkim ze względu na praktyczne korzyści z niego wynikające, polegające m.in. na eliminowaniu bezzasadnych uchyleń wyroków, co bez wątpienia wpływa na przyspieszenie postępowania” (uzasadnienie projektu nowelizacji z 11 marca 2016 r., Sejm VIII kadencji, druk nr 207). W praktyce jednak nowa regulacja nie wpłynęła na przyspieszenie postępowania karnego, a wręcz przeciwnie, doprowadziła do jego wydłużenia, bowiem służy stronom często jako trzecia instancja odwoławcza. Wystarczy zauważyć, że w przedmiotowej sprawie wyrok Sądu I instancji został uchylony przez Sąd odwoławczy w dniu 18 listopada 2022 r., w sprawie II Ka 469/22. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 9 marca 2023 r., sygn. II KS 4/23, oddalił skargę obrońcy oskarżonego od wyroku tego Sądu uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6 kwietnia 2022 r., w sprawie II K 30/21. Natomiast procedowanie w przedmiocie osobistej skargi oskarżonego nadal pozostaje na etapie wstępnym i dotyczy wyłącznie formalnych przesłanek.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

[PGW]

[ms]

